

Záchranná stanice

VLČICE LUNA

Zuzana Štelbaská

ilustrovala Lucia Zednikovičová

Skutečné příběhy ze slovenské přírody

FRAGMENT

Vlčice Luna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Štelbaská
Vlčice Luna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Z á c h r a n n á s t a n i c e

VLČICE LUNA

Zuzana Štelbaská

Ilustrovala Lucia Zednikovičová

FRAGMENT

Text © Zuzana Štelbaská, 2021

Illustrations © Zuzana Zednikovičová, 2021

Translation © Jana Olivová, 2023

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-253-6243-3

ISBN e-knihy 978-80-253-6253-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-6254-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6255-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Vlčí štěstí

Vlčata přišla na svět brzy zjara. V květnu to v Malužinské dolině vypadalo, jako by tam někdo vylil kbelík jasně zelené barvy. Kam jen oko pohlédlo, všude po dlouhé zimě ožívala příroda. Zpod listů a kamínků se z hlíny prodírala čerstvá tráva, keříky a stromy byly plné nových výhonků a ve skrytém zákoutí lesa se k sobě na měkkém mechu tulila dvě tmavošedá vlčí štěňátka.

Máma vlčice v noře starostlivě olizovala malého vlčka a vlčici. Dvojčata se měla k světu. Obě mláďata byla zdravá a silná. Jejich táta nosil mámě vlčici ulovenou potravu, díky čemuž měla dost mateřského mléka pro oba sourozence.

Nedaleko odpočívali jejich strýčkové, tety, bratřenci, sestřenice i starý děda vlk. Vlčí rodiny

se mají rády, drží pospolu a starají se o sebe navzájem. A ze všeho nejvíc se každé jaro těší na nové členy.

V Nízkých Tatrách čekal vlčí sourozence šťastný život. Jak rostli, ukázalo se, že vlček má vynikající orientační smysl a skvělou výdrž při dlouhém běhu. Malá vlčice zase měla vytříbený čich a statečné srdce.

O tři měsíce později je máma poprvé vzala na společný lov. Nezaostali za smečkou ani o metr. Vlček se držel těsně u otce a opakoval každý jeho pohyb. Malá vlčice zase s mámou studovala všechny pachové stopy. Učila se, kudy vedou stezky divočáků, jak najít stádo a určit, na které zvíře je třeba se zaměřit. Všechno bylo zajímavé, vzrušující a lákavé!

Po návratu k doupěti si vlci lehli do měkké trávy. Najedení a unavení se vyhřívali na sluníčku.

Vlčata ale měla stále plno energie. První lov je neunavil. Naopak. Cítila v sobě sílu, jako by právě teď objevila, jaké krásy vlčí život nabízí.

Rozverně lezla po dospělých členech smečky,
tahala je za uši, za ocasy a oni si s nimi láskyplně
hráli.

Když vlčata konečně vyčerpáním padla do listí,
zdály se jim o lese barevné sny.

Osamělá

Byla krásná svěží srpnová noc a máma vlčice vzala své potomky na průzkum. Šli nahoru do kopce a směřovali na hřeben, ze kterého byl nádherný výhled na celé pohoří. Vedlo odtud mnoho cest, které teprve poznávali. Kráčeli za svou milovanou mámou. Chtěla, aby se sami pokusili najít louky, na kterých se zdržují divočáci. Sourozenci každou chvíli sklonili čenichy k zemi. Ve spadaném jehličí cítili pachy bylin a zvířat.

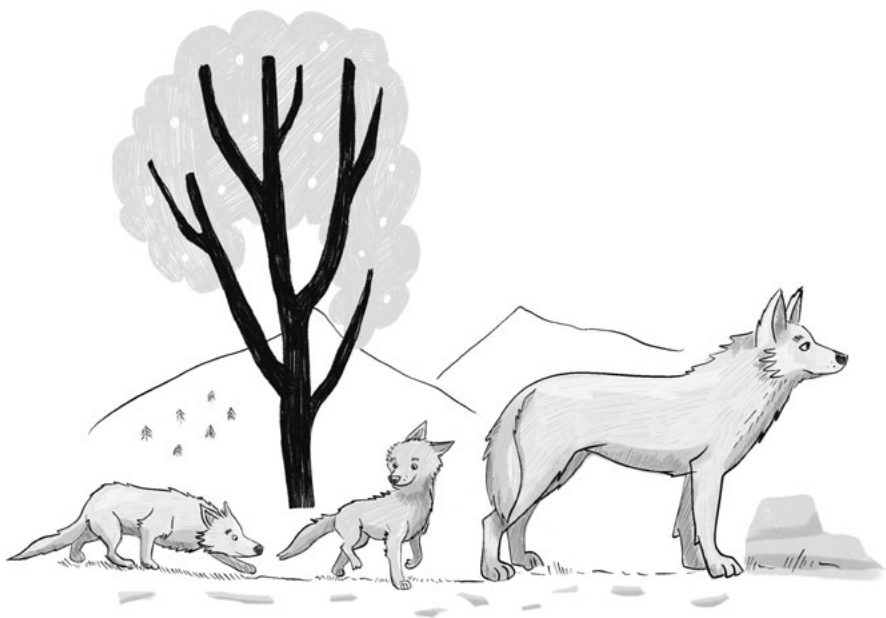
Potichu našlapovali. Uši se jim otáčely za každým zvukem. Matka vlčice se čas od času zastavila, zavětrila a potom pokračovala dál. Byli už daleko od nory, proto se všichni tři drželi blízko sebe.

Vlčice sebou náhle trhla. Cosi nebylo v pořádku. Malý vlček stál vedle ní a všiml si,

jak se jí soustředěním napnulo tělo, zdvihla bradu a začala usilovně větřit. Zastavil se a začal větřit spolu s ní. Jeho sestra před nimi kráčela bez povšimnutí dál. Vteřinu nato se lesem ozvalo hlučné PRÁSK!

Vlci se rozutekli na všechny strany.

Malá vlčice běžela jako o život. Náhle se jí do cesty postavila houština. Vlčice do ní vletěla v plné rychlosti. Větve ji švihaly do čenichu,

ale ona bolest necítila. Klopýtla, převalila se, ale hned zase vyskočila na všechny čtyři a vyrazila vpřed. Byla neskutečně vystrašená. To hlučné PRÁSK ji pronásledovalo. Nikdy předtím takový ostrý zvuk neslyšela. Nedokázala ho přiřadit k žádnému zvířeti. V hlavě měla jedině: *Utíkej, běž nejrychleji, co můžeš, a zachraň se!*

Zastavila se až nad ránem, když jí začaly bolesti umdlévat tlapy. Byla vyčerpaná, měla žízeň a ohlásil se i hlad. Svítání odhalilo, že seběhla z hřebenu až dolů do údolí. Místo hlubokého lesa tam byla jen paseka a o pár metrů dál se měkká země měnila na divný černý pás, který páchl směsicí zvláštních vůní. Malá vlčice od mámy věděla, že těmto pachům se má vyhýbat. Takhle je totiž cítit člověk a ta tvrdá černá zem, asfaltová silnice, je také jeho dílem.

Vlčice se ustrašeně rozhlédla kolem. Neměla nejmenší tušení, kde je. A co bylo horší, když zavětřila, nedokázala zachytit pach nikoho ze smečky. Kde byla její máma? A kde bráška? Kam všichni zmizeli?